

med saadanne puristiske Bestræbelser eller Stillrettelser, som den høitærede Cultusminister omtalte, og for hvilke han vistnok havde al Føie til at forse sig; men Sagen er den, at der lidt efter lidt i Landsthingets Skjød er opvoret den Overveelse, om det virkelig er foreneligt med vor Pligt saaledes ved den ene vigtige Lov efter den anden og det ene Aar efter det andet at give Afkald paa den Medvirkning ved Loves Tilblivelse, som Forsatningen har nedlagt ogsaa i Landsthingets Haand, af Hensyn til at Sagernes Behandling i Folkethinget maatte ansees for udtømmende, og at i alt Fald vigtige Loves Tilendebringelse vilde blive forhindret, dersom Landsthinget vilde gjøre sin Andeel i dette Lovgivningsarbejde gjældende. Det er saaledes ingenlunde kommet pludseligt eller uventet, det er ikke Noget, der uarvelst er overkommet Landsthinget, men det er en Conclusion af en Betragtning, som meget ofte her har gjort sig gjældende; og det kan meget gjerne være, at man havde handlet ret i tidligere at give den et noget større Følge, noget større Conseqventer; men det er jo ogsaa Noget, der meget ofte hænder i Livet, at Maalet bliver tilsidst fuldt; og uden i mindste Maade at ville foregribe Folkets eller Historiens Dom over nærværende Sæssion, turde det dog vel være, at Opfordringen, selv affect deraf, at Maalet, som sagt, tilsidst bliver fuldt, ogsaa i nærværende Sæssion kunde have været større end i mange tidligere. Jeg skal naturligtviis ikke udføre dette i sin Anvendelse paa andre Lovspørgsmaal end dem, der i den senere Tid jevnlig have beskæftiget Landsthinget; men skal med Hensyn til Finantsloven kun tilbagefalde i Erindringen, at det er et overordenligt begrændset og efter min Overbeviisning meget beskedent Maal, som Landsthinget i saa Henseende har sat sig, og jeg troede, at det mindst fra Regjeringens Side kunde vække nogensomhelst Betænkelighed, naar Landsthinget særlig ansaae sig kaldet til at paasee, at ikke den aarlige Finantslov, med Hensyn til hvilken det kongelige Beto jo er uden synderlig praktisk Betydning, skulde blive misbrugt til at gjøre Indgreb enten i de administrative Rettigheder, eller i den lovgivende Myndighed, naar Landsthinget, idet det hævder

og haandhæver sin grundlovmæssige Ret og, hvad jeg anseer for Hovedsagen, opfylder den Pligt, som Grundloven i saa Henseende har paalagt det, med det samme værner om Regjeringens Ret; thi vistnok maa Regjeringen i saa Henseende selv varetage sine Interesser, men den kan umulig finde nogetsomhelst Ansjød i, at Landsthinget ved Siden af at hævde sin Stilling ogsaa hævder dens Ret. Det er denne Betragtning, som her under Finantslovens Behandling er i Henseende til ganske enkelte Punkter bleven gjort gjældende, og forsaavidt der skulde være faldet nogensomhelst Dtring af den Art, som om man havde meent, at Bevidstheden om denne Samstemmighed i Stilling og Interesser kunde til forskjellige Tider have været noget mere levende tilstede, da maa jeg erindre om, at det dog reasumerer sig dert, at Regjeringen ikke maatte, for at bruge et Udtryk, der er faldet i Formiddags fra en æret Taler, overvurdere de Vanskeligheder, som den i saa Henseende kunde møde paa et andet Sted ved at undervurdere de Vanskeligheder, som tilsidst kunne vore op her, eller, som jeg ved Sagens første Behandling tillod mig at udtale, at Regjeringen ikke burde sætte sig fast i den Anskuelse, at dens Opgave kun var at komme til Rette med Folkethingets Udvalg og med Folkethinget, og at Sagen, naar den var tilendebragt der, saa var endelig færdig. Forøvrigt er det, som jeg baade ved Sagens første Behandling og i Formiddags tillod mig at udtale, ingenlunde min Mening, at vi, især under de særegne Omstændigheder, hvorunder vi ved denne Behandling befinde os, skulle gaae ind paa en virkelig fuldstændig udtømmende Revision af den foreliggende Sag. Det har kun været Meningen at give, om jeg saa tør sige, et Bærkel om, at Landsthinget ikke agter ved Præscription at forspilde den Ret, Grundloven har lagt i dens Haand, og det er mig derfor, med Hensyn til de Andringsforslag, der her nærmest foreligge, hjært af selve den ærede Forslagsstiller at høre antydet, at han maaskee ikke vil insistere paa, at de komme under Afstemning. Jeg skal i denne Beslutning meget bestyrke ham, først fordi jeg troer, at Et og Andet af de 3 af ham opstillede Punkter kan